

dant Tilfælde hos en mandlig Cognat af det gottorppe Huus af Prinds Christians Stamme; thi at en qvindelig Person skulde faae Throuen, er Noget, jeg ikke kan antage, og som jeg heller ikke troer, man kunde ansee for ønskeligt. Men derimod kan det vel være, at en qvindelig Agnat, en Datter søn af den sidste Konge eller en Søster søn af ham, kunde komme i Betragtning. Det er Noget, man virkelig ikke kan forudsæe, men for eventuelle Farers Skyld, for Betænkeliighedens Skyld, der dog deels referere sig til en Fremtid, som man dog ikke kan vente at faae nogen Indflydelse paa, og som vi deels slet ikke kunne beregne — derfor at slyde et nærværende Gode bort, det er Noget, vi i høieste Grad vilde finde betænkeligt. Der er Nogle, som have meent, at de gottorppe Prætensioner ere saa aabenbar urigtige og ugrundede, at de burde være bortfjernede. Det er en noget kilden Sag at indlade sig paa; det kunde naturligtviis aldrig falde mig ind, at tage Ordet for gottorppe eller andre fremmede Prætensioner, men jeg troer, at det dog er vigtigt, at man ikke noget eensdygt overlader sig til Meninger, som vel ikke ere saa sikre, fordi de ere stemmende med danske Interesser, og derved komme i Conflict med Europa og forspilte en Ordning af Tingene, vi ellers kunde have grundet Haab om at sætte igjennem og at føre til en befæstet Retstilstand. Jeg skal dog tale Noget om, hvorledes det forholder sig med disse Fordringer, ikke fordi jeg vil retfærdiggjøre dem, men fordi jeg vil vise, at de have Saameget for sig, at jeg ikke antager det for muligt, at de kunne være bortfjernede ved de Underhandlinger, som have fundet Sted. Siden skal jeg komme til at nævne, hvorledes der maaskee kan være Udset til, at de i Fremtiden kunne blive bortfjernede, men allermindst ved at forkaste det, som for Dieblicket foreligger. Jeg skal blot bemærke, at det har lige til den seneste Tid ganske almindelig været antaget, at Successtionen i Holsteen var agnatiff. Det er anerkjendt fra Regjeringens Side, og der har her i Landet ikke før i de allerfænestes Aar — jeg troer indtil i Aaret 1844 — været gjort nogen Indvending herimod. Vore fleste Forfattere, navnlig de, der have havt den største Indflydelse paa Meningen, have anta-

get, at Holsteen, naar Mandstammen uddøde, da adskiltes fra det øvrige Monarchie, og de have endogsaa anseet det for ønskeligt, at det skete jo før jo hellere; men derimod har der indtil den Tid ikke existeret nogen Mening om, at der ingen agnatiff Prætensioner var. At Regjeringen har anerkjendt disse agnatiff Prætensioner, kan bevises paa mange Maader; der kunde anføres Beviis for, hvorledes Peter Andreas Bernstorff og upaatvivlelig ogsaa hans Onkel, den første Bernstorff, have antaget dette. Hans Erkjendelse viste sig i 1806, dengang da det tydske Rige blev opløst, og der skulde udstedes en Kundgjørelse, at Holsteen for Fremtiden skulde ansees for indlemmet i det danske Monarchie, at der da opstod Tvivl, om man ogsaa kunde antage, at det gif ind under den danske Arvesølge. Men det var der forudsat lige indtil dette Dieblik, at det ikke hørte ind under den mandlige Successtion, og de, der afgave deres Raad i denne Sag, afgave det ogsaa derhen, at man skulde tage sig i Agt for at indføre Noget i dette Patent, som vedkom Arvesølgen, især fordi man kunde være vis paa, at i det Dieblik, at dette skete, vilde man faae Protester baade fra Keiseren af Rusland og Kongen af Sverig.

Uagtet nu Patentet blev affattet med megen Forsomhed, kom dog disse Protester; men, da Patentet var klogt indrettet, kunde man afvise dem kort uden at give nogen bestemtere Erklæring. Det var altsaa indtil 1806 netop antaget, at der existerede en agnatiff Arvesølge i Holsteen. Der har vel været Adskillige, som have meent, og det er i den seneste Tid fremtraadt i Pressen, at Opøsningen af det tydske Rige medførte en Forandring i Arvesølgen. Det var en Mening, hvortil Frederik den Sjette var tilbøielig, skjøndt jeg troer, at han ikke bibeholdt den til sin Død; men denne Mening har aldrig fundet Anerkjendelse. Man har i Frederik den Sies Tid knyttet Underhandlinger paa denne Basis, men de mislykkes. De Magter, vi henvendte os til, og som vare meget venskabeligt stude imod os, erklærede, at, skjøndt de i høieste Grad interesserede sig for det danske Riges Selvstændighed og vedværende Bestaaen i sin hele nuværende Sammensætning, kunde de dog ikke erkjende dette